je úřadem jemu představeným a na něj dohlížejícím, povinen vrátiti mu stížnost ve stanovené lhůtě s oznámením, že nepokládá za nutné, aby se o ní vyjádřil, nebo s podobným prohlášením. V souzeném případě nereagoval však obviněný vůbec nijak, tedy ani způsobem posléz uvedeným, na opětné výzvy výboru advokátní komory, aby se vyjádřil o stížnosti naň podané, a to ani když mu bylo pohrozeno pokutou 50 Kč, jež pak byla prohlášena za propadlou.

V tomto nálezem zjištěném chování obviněného oproti výboru advokátní komory dlužno podle toho, co bylo uvedeno, spatřovati zřejmé porušení povinností povolání a nikoli pouhou nepořádnost. Zmíněná pokuta, jíž bylo obviněnému pohrozeno a jež byla pak prohlášena za propadlou, byla svou povahou donucovacím prostředkem, jehož výbor advokátní komory použil za tím účelem, aby přiměl obviněného k vrácení zaslané mu stížnosti a k odpovědi na ni. Porušení povinností povolání zakládá kárný přečin, jejž trestá kárná rada, nikoli výbor advokátní komory; zmíněná pokuta není trestem za porušení povinností povolání, jehož se obviněný dopustil.

Z toho, co uvedeno, plyne, že kárné radě nelze vytýkati mylné právní posouzení věci, shledala-li ve zjištěném chování obviněného, jenž jako advokát mohl a musil si uvědomiti, že jedná proti povinnostem svého povolání, skutkovou podstatu kárného přečinu porušení povinností povolání.

Čís. 361 dis.

Jde o nedovolenou, se ctí a vážností stavu se nesrovnávající reklamu, zdůrazňuje-li advokát v oznámení o přesídlení své kanceláře do jiného města své členství v zemském zastupitelstvu a svoji hodnost starosty města a připojí-li k němu prosbu o další přízeň.

(Rozh. ze dne 14. května 1938, Ds II 41/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z důvodů:

Pokud odvolání vytýká, že v případě, o nějž jde, nemělo kárné řízení vůbec býti zavedeno na prosté zaslání tiskopisu advokátní komoře anonymem, stačí poukaz jednak na to, že kárná rada je podle § 23 kárného statutu povinna z moci úřední zakročiti, jakmile buď sama shledá, aneb z oznámení neb stížnosti se doví, že se některý advokát aneb kandidát advokacie dopustil nějakého kárného přečinu, jednak na to, že příslušné vývody odvolání jsou ve skutečnosti stížností proti

usnesení kárné rady, že je tu příčina, obviněného kárně vyšetřovati, a že proti takovému usnesení kárné rady není podle druhé věty druhého odstavce § 29 kár. stat. žádného opravného prostředku.

Odvolání vytýká kusost řízení, neuvádí však, které průvody měly býti provedeny a ani v tomto stadiu nenabízí důkazy k objasnění věci. Vývody odvolání spadají v rámec nesprávného právního posouzení věci, nejsou však důvodny.

Podle resoluce valné hromady moravské advokátní komory z 13. prosince 1924 je zejména nepřípustnou, se ctí a vážností stavu se nesrovnávající reklamou, když advokát veřejnými vyhláškami nebo cirkuláři . . . širší veřejnost na sebe upozorňuje. Podle druhého odstavce téže resoluce je inserování a rozesílání cirkulářů jednou povoleno toliko v případech otevření kanceláře a změny sídla kanceláře. V souzeném případě šlo o změnu sídla kanceláře a obviněný směl tuto změnu oznámiti rozesláním tiskopisů a nebyl by se dopustil žádného kárného přečinu, kdyby se byl v rozeslaných tiskopisech prostě obmezil na skutečnost změny sídla své kanceláře. Obviněný se však na tuto skutečnost neobmezil, nýbrž použil jí k nedovolené reklamě, zdůrazniv v rozeslaných tiskopisech svoje členství v moravskoslezském zemském zastupitelstvu a svoji hodnost jako starosty města N. a připojiv k oznámení o přesídlení své advokátní kanceláře do B. prosbu o další přízeň. Připojením těchto dodatků byl v očích těch, do jejichž rukou se dostalo oznámení o změně sídla advokátní kanceláře obviněného, nutně vyvolán dojem, že obviněný k udržení své dosavadní klientely, pokud se týče k jejímu rozšíření používá nepřístojné reklamy, když se odvolává na členství v uvedeném zastupitelstvu a na hodnost starosty a prosí klienty o další přízeň. Uplatňuje-li odvolání, že obviněný jako volený funkcionář byl netoliko oprávněn, nýbrž i povinen oznámiti voličstvu přesídlení z venkova do určitého města a vzdání se starostenského úřadu, stačí mu na to odvětiti, že oznámení takové by samo o sobě nebylo závadné, závadným s hlediska inkriminovaného kárného přečinu se stalo však tím, že obviněný je spojil s oznámením o změně sídla své kanceláře zjevně k účelům reklamy, aby udržel, pokud se týče rozšířil svou klientelu, kterou prosí o další přízeň, čemuž je rozuměti jen tak, že prosí osoby, jimž inkriminované oznámení poslal, aby ho i v novém působišti vyhledávaly jako svého právního zástupce. To se nesrovnává se ctí a vážností stavu advokátského a kárná rada právně nepochybila, když čin obviněného posoudila jako kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. Bylo proto odvolání obviněného z výroku o vině jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 362 dis.

Pro obnovu kárného řízení v neprospěch odsouzeného nepřicházejí s hlediska §§ 355, čís. 2, 356 tr. ř. v počet skutečnosti, jež se vůbec nedotýkají skutku samého v okruhu okolností rozhodných pro právní kvalifikaci a podřadění činu (zejména skutečnosti nastalé po činu).